

Manuela Porto halálára

Máshogy kellene meghalnunk.

Füstté válva például.

Vagy felhővé.

Úgy képzelem, egy fáradt napon majd,
miközben torkig vagyunk azzal, hogy
a nap minden reggel frissnek hazudja

magát,

meghívót küldünk

a Nagy Pusztulás rituáléjára:

„Alulírott közli, hogy délelőtt

kilenc órakor felhővé változik.

Megjelenés utcai öltözetben.”

És mi mindannyian ott leszünk,

ünnepélyesen,

visszafogottan, sötét öltönyben, és

zavaros szemekkel figyeljük a szertartást.

Forró kézszorítások...

A borzongás édes izgalmi...

„Isten veled! Isten veled!”

És akkor lassacskán, apránként, fájdalom
nélkül, a gyökerek elszakadásától

kimerülten

(először a szemek, majd az ajkak, a haj

és így tovább...) a hús rohadás helyett

füstté válik. Könnyen, finoman, akár a

virágpor... Ahogy az a felhő ott, látják?

Ezt az őszi délutánt érintik még

kékülő ajkának leheletei.

Mennék veled

Mennék veled megint kék ligeteken át
halott holdakat fákra akasztgatva,
szirmot képzelnék képzelt virágokra,
s melléd zuhannék a tisztás friss gyepén.

Aztán mintha a világ megszületne újra:
tested felgyúlva
őstűz-ölelést intene felém.

Összejövetel

Ó, bánt engem nagyon,
hogy közepén a zajló sokaságnak
állok árvatagon.
Szívem izmai a dobbanással várnak;
ami éltet, más melléből kapom.
Ó, ezek a nagy magánylázak
égetnek, mint lelkeket a borom.

Egressy Zoltán fordításai

José Gomes Ferreira (1900–1985) Portóban született, majd Coimbrában ismerkedett meg a saudismónak nevezett költészeti irányzattal, amely a régi idők visszasírásaként értelmezhető. A jogi egyetem elvégzése után Norvégia portugál konzulja lett, hazatérése után pedig újságíróként dolgozott. Költészetével a neorealizmus, azon belül az úgynevezett „harcos ideológia” képviselői közé tartozott. Versei mégis inkább romantikusnak nevezhetők.

Egressy Zoltán 1967-ben született Budapesten. Író, költő. Legutóbbi könyve: *Hold on* (regény, 2019, Jelenkor Kiadó).